

SANGCOLLADA.

"Hi ha coses que no podeu comprendre amb la vostra mentalitat. Perquè és evident que hi ha coses que escapen a la ciència. Ja us en convencereu".

Les històries naturals.

Joan Perucho.

Arreu de la comarca del Maestrat és ben conegut el vampir Sangcollada. Per tots els pobles circulen rondalles macabres i tenebroses llegendes que tenen com a protagonista el nostre singular xuclador de sang. Amb tot, no se li a prestat mai l'atenció que es mereix, car es tracta d'un vampir vulgar, despullat de tota engruna de glamour. Això, si hom es para un moment a pensar, és normal, ja que a les nostres terres les classes aristocràtiques sempre han passat de puntetes, sovint en èpoques de guerra, i no han arrelat mai tret de casos excepcionals. Haguera estat un encert que el vampir fóra, posem per cas, un comte o un duc. Hem de ser realistes.

No obstant això, Sangcollada tampoc fou, en la seua forma humana, un desheretat, sinó allò que s'anomena un nou ric, un comerciat vinarossenc de vi i aguardents que sorgí del no-res i que aconseguí amassar una gran fortuna, un home emprenedor que viatjà arreu d'Europa, sobre tot a França, cercant clients i tancant tractes comercials. Fou en un d'aquests viatges que resultà infectat pel mal de la immortalitat, a Marsella, en un sopar de gala amb la flor i nata de la societat de la ciutat. Allí conegué Eleonore Iancu, una atractiva dama d'origen romanès de pell blanquinosa i esmolats canins, corrompuda de ben joveneta per les baixes passions. Sangcollada es

quedà meravellat de les virtuts d'aquella dama infernal i es deixà seduir pels seus encants d'ultratomba. Una mossegada fatal el transformà en la criatura malèvola que ara és i que fa més de cent anys que deambula perduda pel Maestrat.

Nombroses desaparicions a les nostres terres són atribuïdes a tan sinistre personatge. Mosses joves de bellesa extraordinària, la majoria. Amb tot, mai ha infectat la seua diabòlica malura a ningú: transmetre la seua condició sembla que no és un dels seus poders. Cas estrany, tenint en compte tot allò que la literatura i el cinema ens han explicat d'aquestes criatures. Tampoc es tracta d'un ésser distingit i encantador, potser en un principi sí que ho era, emperò, ha anat degenerant envers una criatura esquerpa i esmunyedissa, una espècie de Gollum del Senyor dels Anells. L'última persona que el va veure, ara farà un parell d'anys, així mateix el va descriure, assegurant també que lluia una dentadura putrefacta, atípica tenint en compte la seua condició. Hi ha gent que assegura sobreviu estripant rates per barrancs d'aigües pútrides d'arreu de la nostra geografia, tanmateix, tot són històries de taverna que no és poden donar per certes i podem dir que realment res es sap del vampir, tret de la seua existència.

La meua afecció a escriure em va portar a cercar informació d'aquest personatge, influenciat, també, per la lectura de la meravellosa novel·la "Les Històries Naturals", del gran Joan Perucho, on el protagonista de la part fosca és de naturalesa vampírica, el Dip, senyor de la població tarragonina de Prasdip. Al principi el resultat fou decebedor, perquè res podia trobar escrit, ni tampoc pels milions de racons i raconades de la totpoderosa xarxa, internet. Semblava que el nostre vampir estava descatalogat pels investigadors de fenòmens paranormals. No obstant això, a força d'insistir i insistir, vaig topar amb un article publicat a un dels butlletins del Centre d'Estudis del Maestrat, prestigiosa entitat que es dedica a la recerca històrica a les terres del Maestrat Vell de Montesa. L'article es titulava: Maestrat màgic, i el firmava un tal Eugeni de Montfosc.

Recollia una sèrie de llegendes molt interessants sobre els Templers, Benet XIII, i el càtar Belibaste, entre d'altres; també diversos llocs màgics com el Santuari de la Font de la Salut, el de la Balma de Sorita, el castell de Xivert... Sangcollada era citat breument, amb tot, no aportava noves dades a allò que jo ja coneixia.

Vaig buscar informació sobre l'autor, el tal Montfosc, i res de res. Al Centre d'Estudis del Maestrat tampoc em van aclarir gran cosa, ja que l'autor era desconegut i l'article els hi havia aplegat per correu electrònic i no conservaven l'adreça electrònica del citat personatge. I així anava passant el temps, i ja quasi havia oblidat l'assumpte quan em van trucar del Centre d'Estudis dient-me que havien rebut un altre correu de Montfosc, que si volia l'adreça electrònica. Per fi una mica de llum!

Li vaig enviar desenes de correus al misteriós escriptor, mostrant el meu interès per Sangcollada. I res, ni tan sols es molestava en contestar, però jo no parava, que cabut ho sóc tot el que vull i aquesta tossuderia meua m'ha estat molt útil a la vida. Aquesta vegada també. Montfosc em va trucar al mòbil. Jo mateix li havia donat el número. Una inquietat veu d'ultratomba em parlava entremig d'interferències diverses.

- Oblideu-vos de Sangcollada - m'aconsellà -. Ell viu apartat del món i reacciona molt malament davant els tafaners com vostè.

- Jo només voldria una mica d'informació, senyor Montfosc, potser podríem concertar una trobada per parlar-ne, vostè i jo.

- No és possible. Jo, a semblança del vampir, també visc aïllat del rebombori humà, i res m'interessa més que llegir i, ocasionalment, escriure.

- Però...

- No insistiu... Pel vostre bé, no insistiu - digué amenaçador.

Es va tallar la comunicació i jo em vaig quedar més intrigat que abans. Alhora, un defici anà creixent al meu interior, una por al desconegut, un neguit que em

cargolava les entranyes... I és que el meu enteniment anava bastint una malaltissa teoria: Sangcollada i Montfosc eren la mateixa persona, o el mateix vampir, o el que fóra. Calia localitzar-lo, sí, vaig pensar, mentre anava imaginat històries que algun dia posaria al paper.

No vull entrar en detalls de com vaig aconseguir la seua direcció, perquè potser vaig vorejar la il·legalitat, per dir-ho d'una manera fina. Només diré que un policia nacional, familiar meu, i un amic expert informàtic, van obrar el miracle. Amb tot, no va estar tasca fàcil, us ho puc ben assegurar, però el que compta finalment són els resultats, crec, i no les dificultats del camí.

Montfosc vivia a un xicotet poble de la Tinença de Benifassà, al Ballestar, a una casa de la plaça, davant per davant de l'únic bar-restaurant de la vila. Allí vaig fer cap un assolellat diumenge de primavera. Estava tranquil, fins que em vaig plantar davant d'aquella façana de pedra picada i una estranya sensació em paralizà, impedint-me trucar a la porta. Finalment, em vaig encauar al bar, on una noia de mirada trista em va servir, sense massa entusiasme, un parell de barreges per agafar força. Li vaig preguntar per Montfosc i no me'n sabé donar raó. Cridà a sa germana gran, una atractiva noia de mitjana edat, afortunadament més eixerida que la primera

- Viu ací davant... - vaig dir jo.

- Ah, sí...!, *el Mort*, deu de ser. És el malnom amb que l'hem batejat al poble, saps, perquè, com que no surt mai de casa, està més blanc que un paper! - em va dir confidencialment amb posat burleta.

- I a què es dedica?, si no és massa preguntar.

- Ai, això si que no ho sé, jo! No es relaciona pràcticament amb ningú, i res sabem ací al poble, però, entre nosaltres, jo diria que és una espècie de bruixot..., o pitjor encara, un fugitiu de la justícia.

- Vols dir?

- Sí, sí. El que està clar és que alguna cosa amaga.

Li vaig apropar el got, tot demanant-li un altre d'aquells beuratges reconstituents. Ella es va estirar per agafar l'ampolla de moscatell i jo vaig aprofitar per fer-li una ullada al cul. Cada vegada aquella cambrera em semblava més abellidora. La germana feia com qui llegeix una revista, però no perdia detall de la conversa. L'únic parroquià, un senyor d'avançada edat, s'entretenia fent un solitari aliè a tot el que l'envoltava. Una serenor, pròpia d'aquells que ja estan de tornada de tot, brollava de l'aura de l'ancià.

- Per aquestos pobles els darrers anys ens ha acudit el milloret de cada casa. Tot gent pacífica, això sí, però quasi tots semblen tocats de l'ala - digué colpejant-se els polsos amb la punta de l'índex -, sobretot els estrangers. No sé si és la diferencia cultural, però..., de coses rares..., una darrera l'altra! Ara, a mi ja em va bé, saps, mentre vinguen a fer *gasto* al bar, rei. Com si volen anar nus pel poble!

Vam parlar una estona més i jo, després de la quarta dosis, vaig desplegar les meues armes de seducció. La noia, Anna li deien, responia bé, i vaig acomiadar-me tot prometent-li que tornaria un altre dia. I ho faria, clar que ho faria!, però aquell jorn tenia un altre tipus d'assumpte entre mans que també era de la màxima prioritat. Una mica enterbolit, vaig trucar a casa Montfosc. Silenci. La porta era d'aquelles partides, típica d'aquelles contrades, amb el forat de la gatera a un racó i una anella per picaporta. Es va obrir la mitja fulla de dalt i de la penombra va sorgir el rostre mortuori d'Eduard de Montfosc. Els pèls se'm van eriçar, només d'imaginar que podia estar davant d'un autèntic vampir. Vaig engolir saliva i em vaig presentar molt educadament. Ell féu un gest de fàstic, sense badar boca. Per uns moments vaig pensar que es tractava d'una estàtua de cera més que d'un home de carn i os. Davant del seu silenci, jo continuava

parlant, una mica atabalat, amb la llengua dobla per la ingesta alcohòlica que, com estava en dejú, m'havia caigut als peus.

- Ja us vaig avisar que no ficàreu el nas.

- Però, què us costa parlar uns minuts amb mi?

Vam estar una estona donant-li voltes a l'assumpte i com que - ja ho he dit abans - sóc cabut de mena, finalment accedí i sense dir res obrí l'altra mitja fulla de la porta i em va indicar amb un gest que podia entrar. Una forta sentor d'humitat m'aplegà molesta als nassos. Vam seure a una espècie de despatx, a una taula central, amb les parets de l'estança cobertes de prestatgeries fins al sostre, atapeïdes aquestes de polsosos llibres antics.

- Vostè dirà.

Li vaig explicar el meu interès per Sangcollada. D'altra banda, no li descobria res, Montfosc havia de ser sabedor de tot allò que jo li deia si s'havia molestat en llegir els meus correus electrònics. En acabar la meua exposició restà en silenci, pensarós, jugant amb una bonica estilogràfica.

- Mireu, no convé molestar Sangcollada. El vampir està cansat de tot i no té moltes ganes de romanços. Tants anys d'existència pesen. La immortalitat, tan cobejada tradicionalment pels humans, és una càrrega difícil de suportar, quasi impossible, i un cansament existencial s'apodera del posseïdor d'aquesta condició.

- Però..., Sangcollada existeix?

- El teniu al davant - digué amb mirada esmolada.

Una tremolor em va recórrer l'espinada i vaig pensar que no sortiria viu d'allí o, al menys, sencer com m'hi havia encauat sense que ningú m'empentés. Es va fer un silenci tibant. Jo no sabia ni què dir, ni què fer.

- Confio en la vostra discreció..., si és que voleu continuar viu, i espero que tot el que veureu o escoltareu aquí no eixirà d'aquests murs. Mireu, només desitjo la mort, creieu-me, he comès crims esgarrifosos i la meua consciència em tortura sense pietat i, paradoxes de la vida, només visc cercant una manera de morir, la qual cosa, atesa la meua condició, no resulta fàcil sense ajudes. Descansar..., només anhele descansar - es sincerà l'estrany personatge que, semblava, havia canviat l'actitud hostil del principi per un altra de més humana i hospitalària.

Aquelles paraules li sortien del fons de l'ànima. Em va fer llàstima, la veritat, i com que sóc de natural bona persona i m'agrada ajudar als altres, vaig dir:

- Si us puc ajudar en alguna cosa?

Somriqué, i els llargs canins van brillar enmig de la penombra de l'estança.

- Esteu disposat a clavar-me una estaca de fusta al cor?

- Com al cinema? - vaig preguntar estranyat

- Sí, com al cinema.

- Home..., pot ser m'arrisco a ser acusat d'assassinat - vaig dir cavil·lós -. No, no estic disposat a arruïnar la meua vida per ajudar-vos.

- Bé, si no em podeu ajudar, res m'interessa de vostè - digué cap cot, amb una mirada tan trista que va remoure la meua consciència.

Es féu un silenci, i el vampir esperava que jo marxés d'aquella estança, però alguna cosa m'obligava a restar assegut, contemplant la llastimosa estampa del no-mort. Fou com si no parlés jo, com si una tercera persona digués:

- Us ajudaré!

Però era la meua veu, era jo qui havia parlat i havia compromès la paraula. Sangcollada aixecà el cap i un somris li amorosí el rostre mortuori. Ja no hi havia marxa enrere, i entre els dos vam traçar un pla a seguir. Jo no tenia res a guanyar en aquella

empresa, i no estava disposat a no treure'n cap profit de tan arriscada acció. Finalment, em va dir que, com a recompensa, em lliuraria uns papers amb la seua vertadera història: la de Sangcollada, la llegenda vampiresca del Maestrat, que jo podria novel·lar després de la seua mort.

L'endemà, a boca de nit, vaig fer cap al lloc acordat. Vaig deixar el cotxe amagat entremig dels pins i vaig caminar els cent metres que em separaven del clar de bosc on s'havia de produir l'homicidi, o vampiricidi, si és que existeix la paraula. Ningú hi havia. Silenci amenaçador. No hi ha res més sinistre que un bosc sense sorolls, perquè de tots és sabut que els animals callen en ensumar el perill. Un tic nerviós em produïa una lleu tremolor a l'ull esquerre, alhora que milers de pensaments em creuaven el cervell a gran velocitat, i cadascun era més aterridor que l'anterior. En quin embolic m'havia ficat?, pensava jo, quan Sangcollada aparegué sobtadament, com un fantasma, de darrera una soca de pi i m'agafà pel muscle.

- Uff, quin ensurt m'heu donat! - vaig dir després d'haver llençat un crit.

El vampir somrigué i els canins li van lluentejar a la trista llum d'un quart de lluna creixent.

- Esteu preparat?

- Sí..., crec que sí.

- Ací teniu els papers promesos. Ara heu de complir la vostra part del tracte.

Com vaig poder em vaig ficar uns guants de goma, d'aquells d'un sol us, i creieu-me que em va costar Déu i ajuda, car en aquells moments jo no tenia precisament el pols per a passar un fil pel cap d'una agulla. Sangcollada em va lliurar un mall de grans dimensions. Sense dir res, es va estendre a terra i es va col·locar una macabra estaca de fusta al cor. Un darrer cop i el vampir passaria a millor vida.

- Gràcies per ajudar-me a morir - digué amb una expressió de pau infinita al rostre.

Vaig aixecar la maça i milers de gotes de suor gelada començaren a perlejar al meu front. Només calia un últim moviment descendent, però no podia fer-ho, que jo no tenia vocació de botxí, i em vaig quedar petrificat com una gàrgola de catedral. El no-mort se n'adonà de la circumstància i féu una ganyota de desaprovació, veient com les seues esperances de trobar el descans etern s'estaven esvaint per la meua indecisió.

- Què espereu?! - cridà enutjat.

- No puc fer-ho - vaig contestar, mentre un doll de suor em rajava per la barbeta.

- No podeu fer marxa enrera! De dins d'aquest bosc només sortirà un dels dos pel seu propi peu, així que decidiu si voleu ser vos! - m'amenaçà. Els ulls se li van il·luminar sinistrament.

Jo o ell, vaig pensar, i vaig decidir que jo encara era massa jove per morir. El mall va tallar l'aire per colpejar sordament l'estaca. Toc!, s'escoltà. Un esclat de sang calenta em va omplir la cara. Sangcollada feu un crit apagat i morí instantàniament, com desitjava.

Després d'aquell episodi vaig passar una temporada molt roïna, de nervis, de no dormir a les nits, temorós de ser engarjolat. Però els dies anaven passant i cap notícia hi havia del mort i, el més estrany de tot, cap cadàver s'havia trobat. Era com si la terra s'haguera engolit les restes d'aquell pobre desgraciat.

Poc a poc, m'anava tranquil·litzant, fins que aplegà un dia que tornava a ser el mateix d'abans. Vaig recordar que tenia una visita pendent, i vaig tornar al bar del Ballestar, a veure si la cambrera tenia ganes de gresca. Somrigué amplament en veure'm, i jo li vaig correspondre.

Després de dinar va seure a la meua taula i vam prendre cafè junts. Sa germana ens mirava amb cara de pocs amics. Un parell de gots de licor d'herbes li van envermellir les galtes.

- Vols que t'ensenyi el poble - digué, seductora, quan el bar ja estava buit de clients.

- Clar que sí!

I em va ensenyar el poble, i casa seua, i la seua habitació... i moltes més coses que ja us podeu imaginar, mentre la germana remugava al bar perquè sabia que aquell dia li tocava fer tota la feina sola. Era el principi d'una bonica història d'amor.

Vaig sortir de la vila ja de nit, amb la promesa de tornar-hi prompte. En passar per davant de la casa de Sangcollada no vaig poder evitar fer una ullada, i la pell se'm va eriçar en veure una silueta palplantada darrera els vidres. Seria el vampir? Un desassossec se'm va apoderar i no el vaig poder foragitar fins aplegar a casa. Allí, ja més tranquil, vaig decidir oblidar a tan tenebrós personatge i centrar-me en assumptes més terrenals. Vaig tancar els ulls i el rostre dolç de l'Anna se m'aparegué. Encara tenia el regust de la seua pell al llavis, i allò era suficient per a fer desaparèixer tots els maldecaps del món.